

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ ze względu na to, że znak towarowy nie ma charakteru opisowego i zostało pominięte pojęcie konieczności pozostawienia do swobodnego używania, oraz naruszenie obowiązku uzasadnienia na postawie art. 75 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2010 r. — Martin przeciwko Komisji

(Sprawa T-291/10)

(2010/C 234/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Anne Martin (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: U. O'Dwyer, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2010 r. odmawiającej udzielenia dostępu do dokumentów w odpowiedzi na potwierdzający wniosek skarżącej z dnia 4 marca 2010 r.,
- nakazanie Komisji zastosowania się do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w wyznaczonym przez Trybunał terminie, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji

z dnia 20 kwietnia 2010 r., poprzez którą Komisja nie odpowiedziała w terminie do dnia 20 kwietnia 2010 r. na potwierdzający wniosek skarżącej o dostęp do dokumentów skierowany do Sekretariatu Generalnego Komisji zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 ponawiający jej pierwotny wniosek o dostęp do dokumentów z dnia 22 grudnia 2009 r.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Niewydanie przez Komisję decyzji w wynikającym z rozporządzenia nr 1049/2001 terminie do dnia 20 kwietnia 2010 r. stanowi dorozumianą odpowiedź odmowną na potwierdzający wniosek o dostęp do dokumentów złożony przez skarżącą w dniu 4 marca 2010 r. i narusza wspomniane rozporządzenie oraz art. 296 TFUE ze względu na brak uzasadnienia tej odmowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2010 r. — Camara przeciwko Radzie

(Sprawa T-295/10)

(2010/C 234/91)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Kerfalla Person Camara (przedstawiciel: J.-C. Tchikaya, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1284/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. wprowadzającego pewne szczególne środki ograniczające wobec Republiki Gwiney w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący domaga się stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1284/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. wprowadzającego pewne szczególne środki ograniczające wobec Republiki Gwinei⁽¹⁾ w zakresie, w jakim skarżący został ujęty w wykazie osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów, których środki finansowe i zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy art. 6 tego rozporządzenia.

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi trzy zarzuty:

- popełnienia oczywistego błędu w ocenie w ten sposób, że skarżący został ujęty w wykazie osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów, których środki finansowe i zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu;
- naruszenia art. 215 ust. 3 TFUE, w ten sposób, że w zaskarżonym rozporządzeniu nie przewidziano żadnych gwarancji prawnych, a w szczególności nie przewidziano gwarancji procesowych;
- pogwałcenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w zakresie, w jakim rozporządzenie narusza: 1) zasadę niedyskryminacji w ten sposób, że skarżący został ujęty w wykazie osób objętych sankcjami z uwagi na jego pochodzenie społeczne; 2) prawo do obrony w ten sposób, że w rozporządzeniu nie przewidziano żadnej procedury służącej poinformowaniu skarżącego o zgromadzonych przeciw niemu dowodach; 3) prawo do skutecznego środka prawnego w ten sposób, że Rada nie powiadomiła skarżącego o dostępnych mu środkach zaskarżenia; 4) prawo własności przysługujące skarżącemu.

(¹) Dz.U. L 346, s. 26.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2010 r. — Babcock Noell przeciwko Europejskiemu Wspólnemu Przedsięwzięciu na rzecz Realizacji Projektu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej

(Sprawa T-299/10)

(2010/C 234/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Babcock Noell GmbH (Würzburg, Niemcy)
(przedstawiciele: M. Werner i C. Ebrecht, adwokaci)

Strona pozwana: Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Projektu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności wydanych przez pozwaną w postępowaniu o udzielenie zamówienia F4E-2009-OPE-053 (MS-MG) decyzji z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykluczenia z tego postępowania oferty skarżącej, składającej się z czterech odrębnych ofert na części A, B, C i D;
- stwierdzenie nieważności wydanej przez pozwaną w postępowaniu o udzielenie zamówienia F4E-2009-OPE-053 (MS-MG) decyzji z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie udzielenia zamówienia zwycięzcy;
- nakazanie pozwanej unieważnienia postępowania przetargowego F4E-2009-OPE-053 (MS-MG) i zorganizowanie nowego postępowania przetargowego na dostawę magnesów do tokomaka ITER (ITER Toroidal Field Coils Winding Packs);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skargę swą skarżąca opiera na siedmiu zarzutach.

Po pierwsze, twierdzi ona, że decyzje o wykluczeniu jej ofertę z postępowania ze względu na niespełnienie określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia zostały wydane z naruszeniem zasady równości traktowania, a także, że popełniony w nich został oczywisty błąd w ocenie ze względu na to, iż te oferty nie zawierały żadnych znaczących zmian („45 odchyłań”) w stosunku do umowy standartowej, jak twierdzi pozwana, lecz zawierały w rzeczywistości jedynie wykaz kilku podlegających negocjacom propozycji. Skarżąca twierdzi następnie, że, wydając te decyzje, pozwana naruszyła zasady dobrej administracji i przejrzystości.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że przy wydawaniu zaskarżonych decyzji naruszone zostały ogólne zasady równości traktowania wszystkich oferentów, ponieważ w trakcie postępowania przetargowego pozwana nie zapobiegła sytuacji polegającej na tym, iż zwycięzca przetargu posiadał przy sporządzaniu swej oferty znaczną przewagę informacyjną będącą wynikiem wykonywania